

— Недѣй да плачешъ, миличкий ми, недѣй плака, Иванчо... Омръзна ли ти? Ето, нѣ ти куклата, вижъ каква е хубавица! Нали? Нали е хубавица? Ето азъ ще я сложа тукъ, а ти я погледай... Само недѣй я пина съ ржцѣ... Ще се зацапа рокличката... а тя е чужда, на една госпожица...

Съ възпалени очи Иванчо очарованъ гледа хубавата кукла. Майка му отново се навежда надъ работата и не гледа на него. Той страхливо допира ржката си до розовата рокличка, слѣдъ това внимателно взема куклата, глади златната ѝ косица, цѣлува синитѣ очички...

Х.

Ще занесе и зараза.

И едвамъ когато тревожниятъ сънъ унесе мъничкото момче, майката освобождава куклата изъ ржцѣтъ му, поправя дрехата ѝ, космитѣ, за да я занесе на утрото въ магазина ..

Бѣдна жена! Тя и не помислюва, че заедно съ куклата въ магазина ще занесе и зараза — коледенъ подарѣкъ на друго дѣте...

Не помислюватъ за този подарѣкъ и ония родители, които купуватъ облѣчени-прѣмѣнени кукли. А между това, повечето отъ тия кукли ги правятъ бѣдни жени, обитателки на подруми.

И като излѣзатъ изъ тия подруми, куклитѣ носятъ зараза по своитѣ богати дрехи на дѣца, които се пазятъ и отъ полѣхването на вѣтъра.

И разбира се, не само Милка погуби такава кукла...

ХІ.

Пазете се отъ прѣмѣненитѣ кукли.

Помислѣте за това, любящи майки и бащи, и пазете се отъ прѣмѣненитѣ кукли. По-добрѣ